

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/71/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117224906
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8117224906.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochta a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Gabriely Világiovej v spore žalobkyne D. I., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. D. XXX, XXX XX C., právne zastúpená advokátom JUDr. Igor Šafranko, so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému H. C. C. Q. SA, so sídlom H. R. 1, XXX XX C., Q., zapísaná v C. M. obchodu a spoločností pod č. XXX XXX XXX, konajúca na území G. M. prostredníctvom H. C. C. Q. SA, pobočky F.y, so sídlom Y. 2, XXX XX H., V.: XX XXX XXX, zapísanej v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, oddiel: Po, vložka č. XXXX/B, právne zastúpený Advokátska kancelária Nagyová Tenkač, s.r.o., so sídlom Ružinovská 42, 821 01 Bratislava, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.000,- Eur s prísl., o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 12Csp/315/2017-50 zo dňa 26. februára 2019, takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a v súvisiacom výroku III. o trovách konania a vec v rozsahu zrušenia vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni 100 EUR v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- II. V prevyšujúcej časti žalobu zamieta.
- III. Priznáva žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov konania z prisúdenej sumy v rozsahu 100% trov konania.“
2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, čl. 3 ods. 1, 2, § 255 ods. 1, 2, § 262 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.
3. Vychádzal zo zistenia, že žalovaný v konaní vedenom pred Okresným súdom v Prešove pod sp. zn. 17C/219/2015 bol neúspešný. Rozsudok bol vydaný dňa 03.02.2016 a právoplatný dňa 28.02.2017, pričom súd vo výroku určil, že zmluvné podmienky uvedené v Zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru č. XXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX v časti C) úverová karta sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Žalobkyňa si predmetnou žalobou uplatnila nárok na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške zodpovedajúcej sume 1.000,- Eur, poukazujúc na to, že v konaní vedenom na Okresnom súde v Prešove pod sp. zn. 12Ro/219/2011 bola zaviazaná povinnosťou zaplatiť žalovanému 1.590,18 Eur, pričom išlo o rozhodnutie vydané v rozpore s ustanovením § 172 ods. 9 Občianskeho súdneho poriadku a v skutočnosti mal byť úver bezúročný a bez poplatkov.
4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že inštitút primeraného finančného zadostučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného odradzujúceho prostriedku ochrany. Výrokom

o určení neprijateľných zmluvných podmienkach v rozsudku č.k. 17C/219/2015-118 bolo preukázané, že dodávateľ sa dopustil protiprávneho konania. Pre úplnosť dodal, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie nie je závislý od okamihu uzavretia spotrebiteľskej zmluvy, teda nárok žalobkyne nie je premlčaný, keďže žaloba bola v danej právnej veci súdu doručená dňa 13.12.2017, teda v trojročnej lehote. Žalobkyňa poukázala na to, že je to práve žalovaný, ktorý inicioval súdny spor, v rámci ktorého sa domohol voči nej plnenia, ktoré bolo v rozpore so spotrebiteľským právom, avšak len ako skutočnosti na základe ktorej odôvodňovala uplatnenú výšku primeraného finančného zadosťučinenia. Dodal, že pre priznanie daného nároku pritom nie je relevantné, či ku vzniku ujmy aj reálne došlo alebo nie. Na to, aby všeobecný súd priznal spotrebiteľovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie úplne postačuje len samotná existencia hrozby vzniku ujmy počas účinnosti zákona č. 250/2007 Z. z.. Keďže žalovaný preukázateľne porušil práva žalobkyne ako spotrebiteľa, súd považoval samotný nárok žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie za dôvodný a žalobe vyhovel, avšak iba čiastočne. S poukazom na okolnosti prípadu súd považoval za primeranú výšku finančného zadosťučinenia sumu 100,- Eur, pričom v porovnaní s inými prípadmi u žalobkyne nedošlo k priamym vyhrážkam a zastráňovaním zo strany dodávateľa, ktoré by mali vplyv na jej psychiku či rodinný život. Uviedol, že žalobkyňa si sama neplnila svoje zmluvné povinnosti zo zmluvy prípadne aspoň úhradou istiny, preto nepovažoval za primerané finančné zadosťučinenie sumu vo výške uplatnenej žalobkyňou. V danom prípade je výška primeraného finančného zadosťučinenia primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobkyne a zodpovedá svojmu účelu, poskytuje satisfakciu a odradí dodávateľa od porušenia práv spotrebiteľa.

5. O trovách konania rozhodol tak, že predmetom bol nárok žalobkyne na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, ktorého výška závisela od úvahy súdu, preto bol žalobkyni priznaný nárok na náhradu trov konania ako úspešnej strane sporu čo do právneho základu v plnej výške.

6. Proti rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa, a to proti výroku II. Odvolanie podala z dôvodu nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia. Uviedla, že súd prvej inštancie zdôraznil, že to bola práve ona, ktorá sama nesplnila zmluvné povinnosti, aj keď ide o právnu skutočnosť irelevantnú s poukazom na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove. Namietala, že súd prvej inštancie nijako neposudzuje konanie žalovaného, ktorý ako profesionál dobre vedel, že súdu bráni ust. § 172 ods. 9 Občianskeho súdneho poriadku vydať platobný rozkaz, napriek tomu úspešne využil tento inštitút na dosiahnutie a zlegalizovanie bezdôvodného obohatenia, čím jej spôsobil spolu s náhradou trov konania a v skutočnosti mu nepatriacou časťou roku z omeškania ujmu viac ako 2.000,- Eur. Poukázala na to, že ak si uplatnila primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.000,- Eur, postupovala tak v intenciách uznesení Krajského súdu v Prešove. Z uvedených dôvodov navrhla rozsudok v odvolaní napadnutom výroku zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Žalovaný sa k podanému odvolaniu vyjadril tak, že pokiaľ žalobkyňa argumentuje tým, že mal vedieť, že súd nemôže vydať platobný rozkaz na plnenie vyplývajúce z úverovej zmluvy, tak predmetný platobný rozkaz bol vydaný Okresným súdom v Prešove, tak v prípade akceptácie argumentácie žalobkyne by sa dospelo k absurdným dôsledkom a napokon by došlo k odopretiu súdnej ochrany žalovaného a porušeniu jeho ústavného práva na spravodlivé súdne konanie. Nie je preto možné tvrdiť, že žalovaný si mal byť vedomý toho, či je nárok žalobcu dôvodný alebo nie a tiež zdôraznil, že si v návrhu na vydanie platobného rozkazu neuplatňoval žiadne zmluvné pokuty či iné sankčné poplatky, uplatnená bola istina so zákonným úrokom z omeškania. Poukázal na to, že súd prvej inštancie správne poukázal na to, že si žalobkyňa neplnila zmluvné povinnosti a neuhradila žalovanému ani istinu, čo je pri posudzovaní primeraného finančného zadosťučinenia relevantné. V tejto súvislosti teda nebola žalovanej spôsobená žiadna ujma, keďže on si uplatňoval vrátenie poskytnutej istiny spolu so zákonným úrokom z omeškania. V tejto súvislosti tiež poukázal na zásadu legitímnych očakávaní v tejto veci, keďže disponoval právoplatným a vykonateľným súdnym rozhodnutím, oprávnene podal návrh na vykonanie exekúcie, pričom tento návrh podal v časovej nadväznosti vo vzťahu k vykonateľnosti exekučného titulu. Stotožnil sa so súdom prvej inštancie pokiaľ v časti 900,- Eur nevyhovel žalobkyni, keďže ako konštatoval aj súd, žiadnym spôsobom nezastrašoval žalobkyňu, nevyhrážal sa jej a len súdnou cestou si vymáhal vrátenie poskytnutej istiny. Podľa jeho názoru kľúčovou okolnosťou v tejto veci je existencia právoplatného a vykonateľného platobného rozkazu, ktorým súd priznal právo žalovaného na vrátenie spotrebovaných finančných prostriedkov poskytnutých žalobkyni spolu so zákonným úrokom z omeškania. Mal za to, že žalobkyňa nepostupuje v súlade s procesnou ekonomikou, hospodárnosťou konania, pričom treba prihliadnuť na to, že bola pasívna pri podaní prostriedkov procesnej obrany voči

platobnému rozkazu. Navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozsudok vo výroku II. v plnom rozsahu a žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania.

8. Žalobkyňa sa k podanému vyjadreniu žalovaného nevyjadрила.

9. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“)), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

11. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd na tomto mieste zdôrazňuje, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, s to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že došlo k naplneniu tohto odvolacieho dôvodu, pretože súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil okolnosti na základe ktorých posudzoval výšku primeraného finančného zadostučinenia.

12. K nesprávnemu právnemu posúdeniu veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). K naplneniu tejto odvolacej námietky nedošlo.

13. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

14. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne opierajúci sa o ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Podľa poslednej vety tohto ustanovenia, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

15. Samotné ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa viaže vznik práva na finančné zadosťučinenie na úspešné uplatnenie porušenia práva spotrebiteľa a takýmto môže byť aj dožadovanie sa určenia neprijateľnej zmluvnej podmienky. Podmienky vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie sú formulované v ustanovení § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, a z tohto ustanovenia nie je možné vyvodiť záver, že finančné zadosťučinenie možno spotrebiteľovi priznať len v prípade, ak porušenie práva nie je možné napraviť inak, rovnako nevyklučuje možnosť žiadať finančné zadosťučinenie popri iných nárokoch spotrebiteľa predpokladaných zákonom vychádzajúcich z porušenia jeho práv. Za daného stavu nie je možné považovať konanie žalobcu, ktorý si po zamietnutí žaloby žalovaného v prevyšujúcej časti uplatnil nárok na primerané finančné zadosťučinenie za v rozpore so zákonom, dobrými mravmi, prípadne za šikanózne uplatnenie práva.

16. Odvolací súd poukazuje na to, že pri rozhodovaní o nároku na finančné zadosťučinenie je potrebné prihliadať na okolnosti toho-ktorého prípadu, pričom z obsahu spisu ako aj z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku mal za to, že súd prvej inštancie síce správne zistil skutkový stav, čo do základu uplatneného nároku žalobkyne, avšak nesprávne zistil skutkový stav vo vzťahu k ňou uplatnenej výške primeraného finančného zadosťučinenia.

17. Z obsahu spisu odvolaciu súdu vyplýva, že pôvodným konaním v ktorom si žalobkyňa uplatnila porušenie svojho práva bolo konanie vedené na súde prvej inštancie pod sp. zn. 17C/219/2015, kde súd prvej inštancie vo výrokovvej časti určil neprijateľnosť zmluvnej podmienky v uzatvorenej Zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 19.12.2006 a o trovách konania. Uvedené rozhodnutie bolo potvrdené aj Krajským súdom v Prešove v konaní sp. zn. 17Co/110/2016. Pre stanovenie výšky požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia preto žalobkyňa vychádzala z právoplatného a vykonateľného platobného rozkazu súdu prvej inštancie sp. zn. 12Ro/219/2011, ktorým na základe spomínanej Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru bola zaviazaná zaplatiť sumu 1.500,18 Eur. V čase vydania predmetného platobného rozkazu však súdom prvej inštancie nebola skúmaná neprijateľnosť zmluvných podmienok predmetnej spotrebiteľskej zmluvy, táto bola na základe žaloby žalobkyne skúmaná a vyslovená až v spomínanom konaní sp. zn. 17C/219/2015. Z uvedeného teda vyplýva, že pri rozhodovaní o výške primeraného finančného zadosťučinenia mal súd prvej inštancie vziať do úvahy aj uvedenú skutočnosť, a túto zohľadniť a premietnuť do konečnej sumy priznaného finančného zadosťučinenia, resp. v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo uvedenú skutočnosť nepovažoval za dôvodnú a majúcu vplyv na určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia. Z obsahu napadnutého rozhodnutia však uvedené nevyplýva, a preto nie je možné zistiť ako sa súd prvej inštancie s uvedenou skutočnosťou vysporiadal.

18. Vzhľadom na uvedené, preto odvolací súd podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b), c) C.s.p. zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. a v súvisiacom výroku III. o trovách konania a vec mu v tejto časti vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie podľa § 391 C.s.p..

19. Úlohou súdu prvej inštancie tak bude znova vo veci konať v intenciách naznačených odvolacím súdom - opätovne posúdiť žalobkyňou uplatnenú výšku primeraného finančného zadosťučinenia, a to s poukazom na vydaný a okolnosti vydania platobného rozkazu súdom prvej inštancie v konaní sp. zn. 12Ro/219/2011, teda opätovne posúdiť zvyšok zamietnutého nároku žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie - následne vo veci znova rozhodne, a samozrejme, svoje rozhodnutie v zmysle zásad uvedených v § 220 ods. 2 C.s.p. aj náležite odôvodní.

20. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie taktiež o trovách celého konania vrátane trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).